

[Aksel Larsen.]

obligationsrente, og det fordyrer bl. a. byggeriet herhjemme. Jeg synes, det er konsekvenser, der må stemme en til betænkkelighed. En videre konsekvens bliver, at så kan man komme og sige: nu er denne fiktive obligationsrente ikke $4\frac{1}{2}$ pct., som vi i øjeblikket omtrent har den, men den er steget yderligere, og så må vi have ret til at udbetale, ikke 4 pct. af selskabernes egenkapital til aktionærerne, men $4\frac{1}{2}$, 5 eller flere pct. Altså hvis man åbner for denne sluse, bliver presset større og større; den højtærede minister er ved sit forslag kommet ind på en glidebane, og derfor er jeg meget betænkelig ved forslaget.

Jeg kan derfor ikke ubetinget tilsige forslaget nogen velvillig behandling, selv om jeg kan se, at der, som jeg allerede har sagt, i visse henseender er fremskridt i det. Men vi må jo se, hvad det kan blive til under udvalgsbehandlingen, og hvordan forslaget kan komme til at se ud ved anden behandling. Jeg ved ikke, om jeg har lov til at udtrykke et svagt og beskedent håb om, at det kommunistiske parti må blive repræsenteret i det udvalg, der måtte blive nedsat til at behandle denne sag. De, der har været med i de sidste tre eller fire folketingsudvalg om udbyttebegrænsning, ved jo, at det kommunistiske partis repræsentanter ikke har spillet den ringeste rolle i disse udvalgsforhandlinger.

Bjørner: Da vi i maj måned behandlede loven om ændring i udbyttebegrænsningsloven, pegede jeg herfra på det urimelige i, at man fra lovgivningsmagtens side bandt aktieselskaberne til en udbyttepolitik, der stod i relation til udbyttepolitikken før krigsårene, uanset om disse år måske havde været særlig dårlige for enkelte aktieselskaber, eller uanset om selskaberne i de år havde ført en særlig fornuftig konsolideringspolitik. Jeg udtalte dengang, at hvis man fra de øvrige partiers side mente, at en udbyttebegrænsningslov endnu en kort tid var nødvendig, havde det været rimeligere, om man havde sat udbyttegrænsen i forhold til selskabernes egenkapital, således som man f. eks. har gjort i Sverige, hvor grænsen, som det allerede er nævnt, er 6 pct. af selskabernes egenkapital. Imod retsforbundets stemmer alene blev loven desværre alligevel vedtaget, og det blev en lov, som vi efter min mening simpelthen ikke kan være bekendt. Den nugældende lov stiller aktionærerne så ulige, at aktionærer i eet selskab højst må modtage 1,48 pct. af selskabets

egenkapital — og selskabernes egenkapital er jo aktionærernes kapital — i udbytte, medens den giver aktionærer i et andet og lignende selskab mulighed for omtrent det 10-dobbelte, 14,6 pct., i et par tilfælde af udbytter eller mulige udbytter i dampskibsselskaber, og alt dette samtidig med, at man skattemæssigt behandler aktionærerne ud fra det, de ejer i forhold til selskabernes egenkapital. Jeg gad vide, om de partier, der dengang gik ind for denne lov, egentlig var klar over, hvor fuldkommen urationel den var.

En indrømmelse vil jeg gerne i denne forbindelse gøre den højtærede handelsminister. Det er denne, at det foreliggende lovforslag er mere rationelt derved, at det sætter udbyttegrænsen i forhold til egenkapitalen. Den højtærede handelsminister betegnes jo visse steder som et socialøkonomisk vidunderbarn ud fra den påstand, at den højtærede minister allerede som 10-årig vidste lige så meget om økonomiske foreteelser som den dag, han overtog sit høje embede, men jeg vil dog gerne sige, at på udbyttebegrænsningslovens område er det gået fremad med den handelsministerielle forståelse fra maj til oktober, nemlig i det omfang, han har fulgt den dessin, jeg herfra gav den 28. maj med hensyn til at rationalisere en udbyttebegrænsningslov.

Nu er i det foreliggende forslag grænsen sat til 4 pct. af selskabernes egenkapital, og jeg vil gerne herom sige, at også vi finder denne sats ganske urimelig. Når spærerne kan få 4,17 pct. ved at tegne statslån, hvorledes tror den højtærede handelsminister så, at man kan få dem til at investere gennem aktieselskaber, hvor største gevinst i heldigste tilfælde, for at bruge klasselotteriets ord, er 4 pct. og risikoen jo betydeligt større. For det er vel ikke sådan, at den højtærede handelsminister vil antyde, at folk, der tegner statslån, i virkeligheden løber en meget større risiko end folk, der går ind i aktieselskaber?

Derimod synes jeg, det har knebet noget med den højtærede handelsministers forståelse af økonomiske foreteelser ved de bemærkninger, han har gjort med hensyn til ophævelsen af retten til udbytteregulering. Derom sagde den højtærede handelsminister ved forelæggelsen, at stærkt svingende udbytter og kurser er der næppe grund til at tro at disse bestemmelser i øjeblikket vil medføre. Jeg mener tværtimod; hvis man ophæver selskabernes mulighed for at føre en rolig udbyttepolitik gennem årene, gør det umuligt for dem